

Leviticus 23 – výčet židovských svátků

Zach 14, 7.-9., 16.-19.

7 A tak bude den jeden, kterýž jest znám Hospodinu, aniž bude den, ani noc; a však stane se, že v čas večera bude světlo.

8 Stane se také v ten den, že vycházejí vody živé z Jeruzaléma, díl jich k moři východnímu, a díl jich k moři nejdalšímu. V létě i v zimě bude.

9 A bude Hospodin králem nade vsí zemí; v ten den bude Hospodin jediný, a jméno jeho jedno.

16 I stane se, že kdožkoli pozůstane ze všech národů, kteříž by přitáhli proti Jeruzalému, přicházejí budou z rok do roka klaněti se králi Hospodinu zástupů a slaviti slavnost stánků.

17 I stane se, kdo z čeledi země nebude přicházejí do Jeruzaléma klaněti se králi Hospodinu zástupů, že nebude na ně pršet déšť.

18 A jestliže čeled Egyptská nevstoupí, ani přijde, jakkoli na ně ne [pršívá,] přijde však táž rána, kterouž raní Hospodin národy, kteříž by nepřicházeli k slavení slavnosti stánků.

19 Tať bude pokuta pro hřích Egyptských a pokuta pro hřích všech národů, kteříž by nechodili k slavení slavnosti stánků.

Kniha Zachariáš nás vyzývá, abychom slavili svátky spolu s židovským národem.

Svátek Velikonoce je upomínkou na smrt Ježíše Krista

Svátek Letnice je připomínkou vylití Ducha svatého

Svátek stánků – Sukot by měl být největším svátkem po sobotě. Připomíná setkání s Bohem.

Luk 17, 11.-19.

11 Cestou do Jeruzaléma procházel pomezím Samaří a Galileje.

12 Když přicházel k jedné vesnici, setkal se s ním deset malomocných. Zůstali stát opodál

13 a hlasitě volali: "Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!"

14 Když je uviděl, řekl jim: "Jděte se ukázat kněžím." A jak šli, byli očištěni.

15 Jakmile jeden z nich uviděl, že je uzdraven, vrátil se a hlasitě chválil Boha.

16 Padl na tvář k jeho nohám a děkoval mu. Ten muž byl Samaritán.

17 "Copak jich nebylo očištěno deset?" zeptal se Ježíš. "Kde je těch zbylých devět?"

18 Nikdo z nich se nevrátil, aby vzdal Bohu slávu, jedině tento cizinec?"

19 Potom mu řekl: "Vstaň a jdi. Tvá víra tě uzdravila."

Deset malomocných bylo uzdraveno, ale jen jeden vyjádřil Ježíši vděčnost. Je na nás, jak se postavíme k vděčnosti k Bohu. Oživme v sobě vděčnost za boží dary. Oněch 10 malomocných byli pravděpodobně věřící, možná jen ten jeden, který vyjádřil vděk, podle slov Ježíše byl „cizinec“, tedy nevěřící. Tyto lidi spojoval stejný problém – nemoc, který je vyčlenila ze společnosti. Nemohli ke svým rodinám, ani k Ježíši Kristu. Možná se v vidíme, možná prožíváme zápas – říkáme si „Bůh mi nežehná, jsem zklamaný ze sboru, ze vztahu, z nevděčnosti, z finanční situace, z kritiky ve společnosti...Jak mám být Bohu vděčný?“ Deset nemocných volalo k Ježíši Kristu. Také nás by mělo spojoval volání k Bohu. Ježíš Kristu oslovuje všechny, všichni poslechli. Na cestě pryč od Ježíše dostali všichni dar – uzdravení. Pak dojde ke zlomu. „Jeden z nich se vrátil a velebil Boha...“ Z deseti poděkoval jen jeden. Všechny dary od Boha bychom měli „vrátit“ svou vděčností. Mělo by nás to vést k Ježíši Kristu.

Pokud přebijeme krásnou sobotu nepěknými zprávami např. z TV Nova, ovlivňujeme svůj další den – zda budeme plout na vlně vděčnosti nebo budeme vidět jen negativně.

Uchovejme si obdivný pohled, vděčnost. Uvědomme si, co všechno nám Bůh dává, jak nám žehná, jak nám umožňuje odpouštět, věřit v dobrý cíl. Bůh přetváří naši tvrdou slupku.

Lukáš neoslovuje nevěřící, ani věřící – začátečníky, ale „struktury“ adventismu. Nad vděčnost k Bohu stavíme různá nepodstatná nařízení. Ve své pýše můžeme být daleko od vděčnosti. Žijeme jako hosté – ti jsou vděční za to, co je jim poskytnuto. Jako hosté na této zemi.

Vracejme se k Ježíši Kristu – jako samaritán.